

Не жаль, що бродять мовчки привиди
Далеких згадок.
Любов моя! Рятуй їх, виведи,
Візьми у спадок.

Любов моя! Як жаль в дорозі
Суцвіття сіять.
А на чиєму ж спать порозі,
Спочить, помріять?

А у чийого, як у друга,
Близ узголов'я
Я пережду, щоб знов чекати
На безголов'я.

На чорнім бродить привид березі:
Ні мосту, ані броду.
А скільки їх стоїть у черзі
Губити вроду.

А скільки їх чека з бажанням
На суд, на осуд.
Життя, що збавлене коханням, —
Вже з нього досить.

Не можу я стоять мовчазно,
Ридать не вмю,
А проміж нас так мало сказано,
І ось глибію —

В якомусь чорному горінні
Душа палає.

Чого стоїш, немов з повинною?
Чого чекаєш?